

(המשך מעמוד 10)

— שהורכב מנציגי משרד החוץ, המשטרה ושרותי הבטחון — התקבל רק פירוש אחד: לרצף את דרכו של הקאנצלר הגרמני לשעבר במקביל פנים חייכניים, ולמנוע בכל מחיר שהוא יראה פנים נזעמות. לכן הורה המטה למנוע כל הפגנה.

בכל מדינה דמוקרטית שמורה לאורחים הזכות להביע את דעתם בהפגנה שקטה. המטה המיוחד החליט לרמוס זכות זו, והטיל על המשטרה לעשות זאת.

האזהרות היו מיותרות. כך התבצע הדבר בירושלים, כפי שמסתבר ממימצאי ועדת החקירה עצמה:

מארגני ההפגנה לא באו במגע מוקדם עם שלטונות האוניברסיטה בניסיון לשכנעם למנוע קיום הביקור. בכוונתם היה לקיים הפגנה מרשימה ולא למנוע הביקור.

בשעות הבוקר של 5 במאי 1966 החלה להתארגן הפגנה ליד בנין המינהלה. הפגנה זו הייתה שקטה. למארגנים היה הרושם, כי כל עוד תהיה הפגנה שקטה, לא תתערב המשטרה לפיזור. הרגשת הסטודנטים שהפגנה מותרת קיבלה חיזוק מהתנהגות ה"משטרה ליד בנין המינהלה, שלא הראתה התנגדות להתקהלות.

הסחת דעתם של המפגינים ממקום הביקור האמיתי — הספרייה — מנעה התקהלות מוקדמת ליד הספרייה ודחתה אפשרות של התנגשות בין המשטרה והקהל. לעומת זה משנתגלתה ההסתייה, גרמה להנהיג המונית לקראת הספרייה. הנהיגה עשתה רושם מפחיד.

יש לציין, כי בידי המשטרה לא נמצאו באותו זמן האמצעים הטכניים המתאימים (למשל רמקול) להודיע למפגינים בצורה רמה וברורה ביותר על האיסור לעבור את סף הבטחון שנקבע עלייה. וכן לא עמדו לעזרתה (כפי שהיה צריך להיות) איש או אנשים מטעם הנהלת האוניברסיטה, שי יעזרו להסביר ולהרגעת הרוחות לכשיתעורר הצורך לכך.

כאשר לא הצליחה ההטעייה הבלתי-מכוונת — כפי שאפשר היה לנחש מראש — שלפו השוטרים את אלותיהם. פסקה החעדה: לא שוכנענו, כי בשלב ראשון היה הכרח כי כוח זה (העתודה שהוכנה במקום להדיר פת מפגינים) יעלה מצויד באלות, וכי לא ניתן היה לבצע את המשימה שהוטלה על המשטרה (הדיפת הקהל עד הדשא) עלידי כוח מתאים שעמד באותו זמן לפקודת ה"ממונים על המיבצע, ללא תנופת אלו.

סמך המישטר? מסקנות החעדה ה"ר לידו ועדה חדשה. הפעם: ועדת-שרים, בראשותו של שר המשפטים, אשר תמליץ על הצעדים שיש לנקוט בהם, לאור מימצאי החעדה הראשונה.

אם יחליטו השרים שפירא, גלילי, ורהפטיג וברזילי, שיש להעניש שוטר זה או אחר, או להוקיע קצין פלוני, יעשו בכך את מלאכתם רמייה. אם אמנם רצונם להסיק את הלקח האומי הנכון מן ההתנגשות באוניברסיטה, יהיה עליהם לנסח הצעת-חוק, שי תבטיח לאזרח את זכותו להפגין בשקט. אחרת ידחפו אורחים ושוטרים להתנגש שוב ושוב, עד כי האלה התפוך סמך המישטר.

עבודה

כולם יתראו

להסתדרות הטכנאים בישראל יש טכניקה מיוחדת, כדי לממן את בניית מוסדותיה. היא פשוט מחליטה שכל חבר בשירותיה חייב לנדב חלק משכרו, בהתאם לצרכיה. הצורך האחרון: בניית בית הטכנאי ב"ירושלים.

תביעה לבג"צ. השבוע התגלה, כי בהסתדרות הטכנאים אין מספיק חברים כדי לממן בניית מוסד כזה. מה עשתה ההסתדרות? היא החליטה לגבות כספים גם מטכנאים לא-מאורגנים, וכללה, למולה הרב, יש הרבה — כשבעים אחוז מכלל הטכנאים במדינה.

אולם כיצד מנדבים טכנאים שאינם מאורגנים בהסתדרות הטכנאים? פשוט מאד: פונים למוסדות המדינה ומבקשים את עזרתם. ההחלטה הסודית, שהתקבלה בהסתדרות

• הסתדרות הטכנאים מעמידה דרישות שוות בפני טכנאים הרוצים להתקבל ל"שירותיה. בין השאר היא דורשנו השתלמות מקצועית, המחייבת בהרבה מיקרים לימוד רב אחרי שעות העבודה. לכן מצויים טכנאים רבים לא-מאורגנים, בניגוד לרצונם.

ברלין צעדה השבוע בלב ליבה של תל-אביב

הדוגמה הגרמנית

שגריר פאולס

הגרמני דיבר אנגלית

ר שבע קרה משהו מאד לא נעים. רגליים אריות-טהורות של גרמנים צעדו בסך, כשהמסלול עובר בלב תל-אביב. הישראלים הנבחרים, שהוזמנו לתצוגת החוצפה הגרמנית, בה הופיעו דוגמניות מ"ברלין, התבקשו לאשר את בואם, כדי שלא יוכנו לחינם מקומות עבור אותם מאות יסירבו להשתתף במעמד המדכא והמביך. אבל למעשה נאלצו כמה גרמנים בריאים לעמוד בפתח, מאחורי מיתרס מאולתר מ"שולחנות, ולהתיר כניסה רק למוזמנים בפרוש. זה היה קרב קשה, כי המצד השני של המיתרס עמדו המון ישראלים-לא-קראים.

שינוי להדחף בכוח כדי לראות איך הגרמנים צועדים על המסלול. אבל סדר מוכרח להיות. רק מי שהוזמן — נכנס. בכל זאת היה צורך להוסיף המון כיסאות לשורות הקהל. כי אנחנו ורזיזים, ויודעים להסתדר. כל הגרמנים שמרו שהיהודים לא יתגנבו לתצוגה שלהם, דיברו אנגלית. רק בחורה אחת עמדה בפתח וקידמה את הבאים בגרמנית צחה, באמצע תל-אביב. הייתה זאת לאה טוכואר, ילידת הארץ, מזה שמונה שנים בברלין. היא הסכימה להיות המארחת עבור הגרמנים, כי נתנו לה בעד זה לבקר בארץ, למשך שבוע, בחינם. ומה לא עושים

באתא, סקר אותן בעניין, אם כי הוא הסביר לחופרת לילה בר שהוא נמצא שם בגלל עבודתו ב"עיסקי-שמאטסי". לולה ציינה, לעומת זאת, שיש ללמוד הרבה מ"הגרמנים בשטח הארגון והיעילות. חבר מועצת-העירייה, עו"ד מיכאל כספי, היה שם משום שקיבל הזמנה, בתוקף תפקידו, וגם

אדית

מוניקה

ג'יזדה

אריקה

הגרמניות היו נבוכות

השגריר הצרפתי והשגריר הבלגי היו שם. כולם ישבו יחד והסתכלו שעה וחצי בפרוץ ליון הגרמניות, בתוקף תפקידם. אחר-כך הלך כל הקהל העברי הגאה ב"תוקף תפקידו, והתנפל בפראות על המוזן של הגרמנים. תיכף היה ברור שאלה הגרמנים שמארחים את הישראלים בתל-אביב, ולא להיפך.

עשרות אנשים בצייכור המתפעל והמכרסם, נישאלו אם לא הרגישו איוו בושה, או אי נעימות, או חשש, לפני שבאו. כולם ענו שהם שמחו לבוא, ושלא חשו שום אי נוחיות. להיפך, היה נעים מאד. ממש תענוג. בכל הקהל הגדול, נמצאו רק חצי תריסר אנשים שחשו לא-נוח מכל העניין הזה. אלה היו שש הדוגמניות הגרמניות. "היינו במבוכה רבה כששמענו על רעיון תצוגה גרמנית בישראל", התחדדה אדית קלאביטה, המבוגרת והישרה ביותר מבין כולן. "היינו מוכנות שיקבלו אותנו כאן בבון, וקצת חששנו מכך. זה היה מובן מאליו עבורנו שייסתינו מאיתנו. אנחנו מופתעות לגמרי מהלבבות הזאת שבה התקבלנו. לא ציפינו ליחס אוהב כל כך. אנחנו לא מבינות את זה בכלל."

זה מפני שהן לא אינטליגנטיות", הסבירה המלחה הישראלית שלהן.

כדי להיות במשך שבוע בפאטרלאנד? רוב הנוכחים בקהל העצום שנדרס לאולם התצוגה, דיברו ביניהם גרמנית. אפילו המל"צרים דיברו אידיש, בתקופה שיחשבו להם את זה לגרמנית. רק רולף פאולס, השגריר הגרמני, נאם באנגלית-אוקספורדית צחה. הוא דיבר על נשים ושמות, וציטט את אמרסון, וכל הקהל צחק בצינינות ובמסירות לחוכמות שלו.

כאשר הופיעו הדוגמניות הראשונות הבינו תיכף הצופים המתמוגגים שאלה אריות טהורות: עיניים כחולות-שקופות כאלה, ושער זהב כזה, כמו של לורליי. בעצם אלה היו שמעונה שוורץ ושרה אלי הבלונדית, אבל איך יכולנו לדעת זאת? הלא אנחנו לא גזעניים.

אחר כך הופיעו כאמת שש הדוגמניות הברלינאיות, ויחד עם שש הישראליות ה"גימו את מיטב תוצרת גרמניה, בדגמים שנקראו בלי בושה רונית, נורית, תבור, ציפורה, זיוה, מנעז וכדומה. זאת לא הייתה חוצפנה גרמנית. הייתה זו ישראלית שחיברה את השמות. היא רצתה להוסיף עוד שמות ישראליים, אבל הגרמנים סרבו.

את הדוגמניות הגרמניות, ואת המנחה, מלכת-יופי גרמנית, קיבל הקהל-הניבחר ב"חיבה אמיתית. עמוס בן-גוריון, עכשיו מנהל

מרטינה

הישראלים התמוגגו

לכל אחד מ-300 טכנאי הבדק, אסיפת הטכנאים שכונסה השבוע בלוד, כדי לדון בשוד הפרשים, גילתה פרט נוסף: הסתדרות הטכנאים ומשרד-האוצר (המשך בעמוד 18)

לרצונם של הטכנאים. וכך הסתבר, שטכנאי המכון הלודאי לבדק מטוסים, למשל, לא קיבלו החודש את הפרשי המשכורת, המגיעים לסכום של 60,000 לירות — 200 לירות בממוצע

הטכנאים תוך הסכמת החשב הכללי של האוצר: להעביר חלק מהפרשי המשכורות המגיעים לטכנאים, ואשר הושגו עלידם לאחר מאבק ממושך, לקרן מיוחדת למימון בית הטכנאי, וכל זאת מבלי לשאול אפילו